

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Anima est naturaliter christiana

Războiul ce se poartă de mai bine de două luni în răsăritul țării noastre, pe lângă faptul că pune la ordinea zilei noi probleme de ordin politic, social și economic, a adus cu sine totodată și confirmarea unor adevăruri pe cari biserica creștină le propovăduiește neîntrerupt de aproape două milenii.

Cazurile relatate de presa cotidiană, despre mai mulți tineri prizonieri ruși, crescuți în negativismul cras și ateu din U. R. S. S., cari duși în fața altarului bisericii, n'au pregetat să ceară botezul creștin, confirmă încăodată axioma vigurosului apologet creștin, Tertulian, că sufletul prin însăș esența sa are un caracter creștin. Spusă în niște vremuri de cruntă prigoană pentru creștinii veacurilor primare și confirmată în nenumărate rânduri în istorie, ea își primește din nou miruirea în aceste cazuri de reîntoarcere în sânul bisericii lui Hristos, așa de înfloritoare în Rusia de acum câteva decenii numai.

Vremurile grele ce s'au abătut în ultimii 24 de ani peste sufletul acestei Rusii de eri, cuprind în paginile lor silnicii poate și mai mari decât pe vremea lui Tertulian. Pravoslavnică Rusie, care după căderea Constantinopolului sub Turci, își asumase rolul de proteguitoare a tuturor bisericilor înodate în creștinismul răsăritean, a ajuns să fie captivă și pustiită sub cnutul celei mai crunte prigoane ce a cunoscut-o vre'odată istoria neamului omenesc. Cunoaștem numai în parte procedurile neomenești pe cari tovarășii lui Trotzki, Lenin, Kalinin și Stalin, le-au întrebuițat cu atâta febrilitate pentru ca să scape sufletele din cătușele creștinismului. Dezagregarea haosului bolșevic ce se apropie cu pași repezi, ni le vor arăta însă în adevărata lor monstruoșitate.

Totuși din relatările multor martori oculari, cari au putut să răzbată peste vigilența organelor secrete sovietice, dincoace de hota-

rele raiului comunist, se știe cu câtă persuasiune diabolică agenții G.P.U.-lui căutau urmele celor ce se închinau legii lui Hristos, cât și grozavele torturi la cari erau supuși, dacă erau descoperiți. În anul 1927, tovarășul A. V. Lunaciarski, nu se sfia să raporteze cu emfază Comitetului Central Executiv al partidului comunist că: „Numai în țara Sovietelor... se desfășoară o muncă perseverentă pentru curățirea minților celor adulți și mai ales a generațiilor ce vor urma, de prejudecățile religioase”. Iar Constituția staliniană din anul 1936, proclamă la art. 124 marea binefacere: „se recunoaște tuturor cetățenilor libertatea propagandei antireligioase”.

Pornite din atari directive, o propagandă călăuzită de un fanatism orb și o educație întemeiată pe negarea a tot ce aparține domeniului religios, se străduiau să facă din tinerii Ruși, cei mai cutezători dușmani ai lui Dumnezeu. S'au creiat societăți anume pentru propagarea ateismului și se organizau procesiuni umilitoare, în care erau parodiate cele mai sacre taine ale bisericii creștine. Mii de preoți au fost deportați în întunerecul glacial al Siberiei, sau uciși fără nici un scrupul uman, iar giganțele catedrale din cari răsunau altădată imne de slavă creștină, au fost pângărite și transformate în magazii și grajduri pentru animale.

Toate aceste silnicii bolșevice, ce tindeau la nimicirea ideii de Dumnezeu din sufletul pravoslavnicului Rus de altădată, n'au isbit însă decât să acopere prin cuzimea lor această idee, fără să o poată stârpî cum le era intențiunea lor drăcească. Candela credinței în Dumnezeu a ars, poate latent, dar n'a încetat să ardă niciodată în sufletul Sf. Rusii de ieri. S'au ucis trupuri cu nemiluita, s'au ars catedrale nenumărate, dar nu s'au putut distruge sufletele. Ele au rămas cu ideea de Dumnezeu adânc înfiptă în străfunzimea lor. „Nu vă temeți de

ceiceucid trupul, iar sufletul nu pot să-lucidă" spunea Mântuitorul ucenicilor săi. Astăzi aceste cuvinte își adevăresc din nou adevărul lor dumnezeesc.

De aceea acum, când după 24 de ani de „robie babilonică“; dangătul clopotelor cântă poporului rus, desrobirea din ghiarele bolșevice, noi constatăm încăodată că sufletul omului, cu toate cruzimile la cari poate fi supus trupul ce-l adăpostește, este și va fi creștin.

Rămâne ca râvna apostolească a misiunilor ostenitori, cari vor porni pe meleagurile Rusiei, după desrobirea ei, să reclădiască din nou fala de odinioară a Ortodoxiei sf. Rusii. Noi așteptăm și ne rugăm neincetat pentru izbânda ei.

Pr. D. TUDOR

Problema suferinței

— Câteva reflexiuni de ordin religios și național —

Suferința nu este o noțiune necunoscută neamului românesc. Dealungul veacurilor, așezat de destin pe vârful Carpaților, ca stăpân al pământului ce se întindea până la Dunăre, „Marea cea Mare“, Nistru și Tisa, poporul nostru a avut parte din plin de vâlul ceșos al durerii și al suspinului. Motivele sunt cunoscute. Efectele la fel. Ceace ne preocupă pe noi în aceste rânduri este problema: Care este stadiul cel mai fecund de creație spirituală a omului, suferința sau starea de belșug? Cu alte cuvinte, când se descătușează mai în plin sufletul din zăgazurile materiei, în care stadiu de trăire a individului uman?

Am în fața mea o broșură*) a unui profesor de teologie, unde stă scris la pag. 8 următorul dicton, din care autorul face caz: „Din mizerie... nu se nasc virtuți“. Desigur o concepție foarte greșită și nejudicată. Fiindcă chiar și gânditorii antici, plini de înțelepciune și pentru zilele noastre — zise moderne — susțineau un alt adagiu mai aproape de realitate și în desacord total cu primul, „Per aspera ad astra“. Nu numai atât. Să mergem mai departe cu gândul și fiindcă e vorbă de o broșură teologică, care-și reazămă principiile pe astfel de adevăruri, să facem apel și la Sf. Scriptură. Nu starea mulțumitoare în care-l așezase Dumnezeu pe primul om, îl mulțumi pe acesta, ci munca lui de mai târziu, făcută în „sudaarea frunții“ îi deschise în mod mai cucernic ochii spre seninul binefăcător al cerului. Starea poporului evreesc de foamete și de captivitate, îl făcuse să-și aducă

aminte de Dumnezeu și vorbele sale spirituale, concretizate în patriarhi, profeți și în templul lui Solomon. Nu starea de mizerie oare l-a făcut pe Iov ca să fie dat exemplul omenirii, de răbdare și virtute? Răbdarea lui Iov se poate asemăna foarte mult și cu viața sbuciumată a poporului românesc. Plăgile venite asupra lui Iov, ca o verigă neîntreruptă au cuprins mai târziu și neamul nostru românesc.

Mai vin apoi din abundență în sprijinul afirmării noastre viața de glorie și de mărire a popoarelor istorice de altă dată: Grecii și Romanii. În sânul acestor neamuri, în vremurile lor de înjghebare, — prin urmare de multe lipsuri — au înflorit arta, cultura și viața morală. Ce s'a întâmplat după ce au câștigat pământuri întinse și au supus neamuri multe? Virusul corupției și-a făcut loc printre ei, îngropându-i în muzee și biblioteci, ca pe un lucru de preț altădată și demodat azi.

Așa dar spiritualitatea unui neam se menține trează numai atunci când valorile de suferință îl fac să transpire cât mai des. Câte exemple n'avem la noi acasă!

Suntem un popor, care trăim luminându-ne pașii la vatra luminoasă a trecutului. De douăzeci de ani am fost o pepinieră bine prășită de francmasonerie și străinism. Când ne-am dat seama de toate astea? Când trunchiului țării începeau ai cădea una după alta ramurile cele mai importante.

Ne-am dus până acolo, încât era să facem ruptura chiar dintre biserică și stat, deprecind rolul preponderant ce l-a avut biserică la unitatea neamului. Am laicizat catedra învățământului primar, depărtându-o de strana bisericii și în felul acesta am profanat testamentul sfânt a lui Șaguna, cu care ne mândrim numai atunci când durerile ne strând de gât. Și câte și mai câte nu s'ar putea spune din vremuri rele și bune.

Principial privită suferința, ea este o conservatoare a omenirii. Ea îndeplinește rolul medicului, care ne face să suferim, dar ne redă sănătății. Ceace e sarea pentru mări și oceane, cari fără ea s'ar preface în imense lacuri de infecție — prin descompunerea corpurilor — așa e suferința pentru conservarea omenirii, care fără de ea s'ar descompune moralicește. Totdeauna după suferință observăm un reviriment al credinței. Ex. răsboiu sau moartea cuiva.

Creștinismul a schimbat concepția despre suferință — el găsește un mediu aici. *In alte religii suferința e un rău, la noi e un centru, căci Mântuitorul prin suferință a salvat lumea.*

Preot Ion I. Petrilă

*) Valoare socială a V. T. de N. Neaga, Sibiu 1937.

Sumarele

Sesiunii ordinare a Adunării Eparhiale din anul 1941

(Continuare).

73. Referitor la raportul special al Consiliului Eparhial, secția economică, Nr. 2426/1941, prin care se înaintează spre aprobare *socoșile Internatului diecezan de fete pe anul școlar 1939/40*, Comisia economică propune, iar

Adunarea Eparhială le aprobă.

74. Comisiunea economică, prin raportorul ei Prot. Petru Marșieu, propune și

Adunarea Eparhială aprobă, ca din suma de 50.000 lei alocată și aprobată în buget pe anul 1941/42 să se plătească deputaților prezenți la ședințele Adunării Eparhiale o diurnă de 300 lei zilnic, pe 2 zile; celor din provincie să li-se plătească și spesele de transport; iar membrilor din provincie în comisiunile Adunării Eparhiale, să li-se socotească diurnă pentru 3 zile.

75. Comisiunea economică a Adunării Eparhiale, luând în considerare măsurile luate de Conducătorul Statului Român pentru *exproprierea imobilelor evreești rurale și urbane* și având în vedere că în cuprinsul Eparhiei, respective a județului Arad, s'au expropriat aproape 6000 jugh. cad. teren arabil și fânațe, precum și clădiri, la orașe, și mai având în vedere că multe din parohiile noastre sunt fără sesiuni, altele cu sesiuni incomplete și lipsite fiind de clădiri potrivite pentru anumite instituțiuni bisericesti: case parohiale, culturale și de asistență socială, după ce iau cuvântul la acest obiect d-nii deputați: Dr. Cornel Radu, Dr. Cornel Iancu și Dr. Mihai Mărcuș, stăruind asupra necesității unor demersuri grabnice, care să asigure întreaga reușită, propune, iar

Adunarea Eparhială invită Consiliul Eparhial să ia toate măsurile necesare pentru a se obține pe seama Eparhiei, a parohiilor și a instituțiilor ocrotite de Eparhie: imobile, terenuri agricole rurale expropriate dela evrei, iar pentru instituții: imobilele necesare unei funcționări normale.

76. Constatând că impunerile cu *impozit echivalent* amenință fondurile eparhiale, precum și averile Eparhiei și a parohiilor, întrucât aceste impuneri sunt foarte

ridicate și insuportabile din cauza că averile figurează și azi cu prețuri exagerate și pentru a salva existența acestor averi imobile, Comisiunea economică propune, prin raportorul ei, iar

Adunarea Eparhială invită Consiliul Eparhial să ia măsuri, ca prețul imobilelor și a averii inventariale să se fixeze din nou prin o recalculare la valoarea reală; apoi să se facă pe timp de 40 de ani, astfel, ca, după 40 de ani, prețul acestora să figureze cu valoarea de un leu.

77. Având în vedere că în urma hotărârii Nr. 38 a Adunării Eparhiale din 1940, s'a făcut *revalorizarea tuturor imobilelor, a hârtiilor de valoare și a altor creanțe dubioase* a fondurilor și fundațiilor eparhiale, Comisiunea economică propune, iar

Adunarea Eparhială invită Consiliul Eparhial să ia măsurile necesare, cu aceasta revalorizare a imobilelor, hârtiilor de valoare și creanțelor dubioase, să se facă și în parohiile din Eparhie.

78. Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei, constatând că ordinea de zi este epuizată și că nu se mai fac propuneri și interpelări, mulțumește d-lor deputați eparhiali pentru munca și râvna depusă, precum și pentru participarea într'un număr așa de frumos la ședințele Adunării Eparhiale. Iar, de încheiere, roagă pe Tatăl cel Ceresc să binecuvinteze munca și străduințele de viitor ale valoroșilor membri, declarând închisă actuala sesiune.

D. c. m. s.

Președinte:

ss. † ANDREI
Episcop.

Secretar:

ss. Dr. S. Ispravnic jun.

Acest proces verbal s'a citit și verificat în ședința Comisiunii de verificare, ținută în Arad, la 12 Iulie 1941.

ss. Dr. C. Radu

ss. Dr. C. Iancu

ss. Dr. S. Ispravnic jun.

ss. Pr. I. Ardelean

ss. Dr. C. Lepa

ss. C. Magieru

ss. Dr. Al. Stoinescu

ss. Ing. Eșanu

ss. Prot. C. Turicu

ss. Prot. Fl. Codreanu

ss. Ilarion V. Felea

ss. Traian Sava Seculin

ss. Traian Cibian

Creșterea și educarea tineretului

„Părinți, nu ugrisiți pe fiii voștri întru mânie, ci îi creșteți întru învățătura și certarea Domnului“.

Efes ni c. 6 v. 4.

Oameni cu multă experiență de viață, cari își iubesc deopotrivă țara, neamul și credința strămoșilor, îngrijorați, mereu se întrebă: de ce omenirea merge din rău în mai spre rău? De ce viața noastră e din ce în ce mai grea de suportat și mai ales de ce credința în Dumnezeu sboară din suflet? Doar știința și cultura pășesc mereu înainte, iar tehnica de azi cu progresele ei își râde de primitivitatea omului de ieri? Iar, întorcându-ne cu gândul într'altă parte, ne dăm perfect de bine seama că pepinierile de creștere și educare a lumii într'un sens mai idealist au răsărit de mult pretutindeni, unde sunt așezări omenești cu puține cunoștințe mai dezvoltate. Cu toate avantajile modernismului, — răspund ei, — nu ne simțim mai bine, mai fericiți și mai liberi de grijile vieții. Cauzele acestei deprimări sufletești le găsim, însă reflectând puțin asupra vieții noastre. Ne avântăm prea ușor cu mintea înainte, lăsând cu mult în urmă credința. Lumea muncește și este preocupată numai de grijile materiale. Puțini sunt aceia cari, considerați învechiți, se mai gândesc și la lucruri prea puțin aparținătoare acestei vieți efemere. Atunci, într'atâtea cauze, nu este greu a găsi una care contribuie într'o mai largă măsură la această deficiență morală. Este felul cum se face creșterea și educarea tineretului. Dacă ne gândim numai la școală vedem cum se înmagazinează mintea tineretului cu cunoștințe despre natură, limbi străine, filosofie, muzică, dans și sporturi. Adeseori nu rămâne timp suficient nici pentru acestea, dar atunci cum să mai fie timp și pentru o mai mare dezvoltare a sentimentului religios, făcându-i să tresare cu întreaga lor ființă în fața Divinității. De el nu se ocupă aproape de loc. De aceea sufletul lor se ofilește și ajunge de multe ori uscat și sec.

Cauza nu zace numai aici, ci mai mult în sânul familiei. Care părinte mai are azi grijă de educația religioasă și creștină a copiilor? Care părinte învață pe copiii săi calea bisericii și trezește în ei dragostea și respectul față de Dumnezeu? Puțini de tot. La cele mai multe familii creștine de azi vei găsi pe masă în locul Sf. Scripturi, albumuri cu ilustrate, pe perete în locul Sf. Cruci sau a unei icoane, tablouri indecente și multe alte obiecte intuitive pentru imaginația vie a copiilor.

Cei mai mulți părinți cred că după ce crește copilul în familie aproape pe neobservate și îi des-

chid ușa școlii, i au deschis perspective spre un viitor cu carte, au făcut deajuns pentru a nu mai avea acel copil trebuință de nimic. S'au înșelat însă, căci l au lipsit de ceia ce avea mai mare trebuință: de deprinderile religioase, bazate pe credința în Dumnezeu. Au nu spune Mântuitorul Hristos destul de clar: „Fără mine nu puteți face nimic“? Cine crede că poate asigura fericirea copilului său numai prin avuție, prin învățatură sau prin așa numita educație lumească, se înșală. Cine crede că dacă are avere, rang sau cultură însemnează ceva, se amăgește amar. Toate acestea amintite sunt daruri folositoare numai dacă sunt împreunate cu o educație creștină. Altfel atât cultura cât și averea sunt numai cauze de suferințe, de decădere și rușine în viață.

În fața unor asemenea adevăruri apelul sf. apostol Pavel: „Părinți, nu ugrisiți pe fiii voștri întru mânie, ci îi creșteți întru învățătura și certarea Domnului“, nu trebuie să sune în pustiu. Din contră, părinții ar trebui să-și repete în gând aceste cuvinte atât la culcare cât și la sculare și stând în liniște la vreme de odihnă, să le pătrundă pe deplin înțelesul. Cugetând numai, vor înțelege că multe rele, și aproape toate nenorocirile familiare vin din pricina unei educații greșite pe care au dat-o sau o dau părinții copiilor lor. Faptele vieții noastre sunt ca verigile unui lanț legate unele de altele. Toate la un loc formează viața în care ne mișcăm și trăim. Ele, după cum sunt bune sau rele, miresmuiesc sau viciază atmosfera din jurul vieții noastre. De aceea în cele mai multe cazuri viața aceasta ajunge să fie viciată de mirosul faptelor urâte în mijlocul cărora sunt crescuți și cu cari se obișnuiesc copiii în familia părinților, sau le primesc în legătură cu alți copii și mai apoi cu alți oameni. Începând dela purtarea necuviincioasă a unui copil în familie sau societate și până la groaza ce o au azi femeile de a avea și a crește copii, toate își au izvorul în educația primită în casa părinților. Dar gândindu-ne mai bine, părinții sunt copii de ieri crescuți la rândul lor așa sau mai rău. Deci răul provine tot din familie, de unde trebuie să vină și remediul lui. Degeaba se plâng părinții de copiii lor când sunt mari că sunt nenorociți. Ei își au partea lor de vină. Educația ce le-au dat-o până i-au avut sub scutul lor acum își arată roadele.

Începând cu mica odraslă din leagăn câte mame din societatea modernă de astăzi se mai apleacă cu dragoste asupra ei, adormindu-o în dulci cântece de leagăn? Câți copii își împreună mâni mici și tremurânde alături cu mama lor în fața unei icoane ca să rostească rugăciune lui Dumnezeu? Puțini de tot. Nu-i cine-i învața taina credinței. Ajung astfel copii la școală și mulți

dintre ei n'au văzut pe părinți lor cel puțin odată făcându-și semnul creștinesc: sfânta cruce. Aud și văd astfel aici o noutate de cari au fost străini până atunci. Alte fapte și lucruri însă, mai puțin potrivite pentru ei, le cunosc prea bine. Vin fără duh pregătit în familie și cunosc prea puțin din atmosfera creștină. Nu s'au mai împărtășit de darul lui Hristos decât în taina sf. botez. Le lipsesc astfel cei șapte ani de temelie a vieții din din familie. Școala iar, ori cât de perfectă ar fi, nu poate schimba, ci numai desăvârși zestrea spirituală cu care copii vin din casa părinților. Ea de altfel are atâtea preocupări secundare că chiar și această lature atât de gingașe a educației și evlaviei creștine e pusă aproape pe o linie stagnantă. Școala se adresează minții și prea puțin inimii. Tânărul astfel educat, păsește apoi în societate pentru a contribui și el cu facultățile sale mintale și puterile morale la prosperarea ei. Ori chiar desăvârșirea puterilor morale a fost neglijată mai mult. Trăind deci într'un fel de independență tacită, trece tânărul din familie, prin școală, până ajunge în societate. De aceea pentru tânărul adult este un fel de sfială rușinoasă a se ruga, căci aceasta a învățat o el mai puțin în atâția ani, fiind preocupat cu alte lucruri, considerate, mult mai serioase. Biserica o mai cercetează când merg și alți prieteni de-ai lui și alt tineret, iar pe Dumnezeu îl pomenește mai rar, poate aducându-i și atunci cuvinte de ofensă. Ori, toate acestea familia le-a neglijat, școala le-a tolerat, iar acum societatea îi dă posibilitatea să le profeseze. De aceea după judecata curentă a multora religia și chestiunile morale și bisericesti sunt lucruri cari privesc numai pe neputincioși, bătrâni și bolnavi și cari nu mai au nimic de făcut decât să apuce calea bisericeii în timp ce ei cari cunosc tainele firii nu mai pot sta în genunchi în fața unui altar.

Ne punem întrebarea cum să vrea familia să aibă și să crească copii în frica de Dumnezeu, când în casa părinților ea nu învață și nu aude decât că se va mărita ca să aibă bărbat, să fie mai liberă și să aibă bani ca să petreacă. Se poate femeia lipsi atunci de lux, de baluri și de cine știe ce alte petreceri ca să crească odrasle familiare când astfel a fost educația din casa părintească? Niciodată. Orice fel de legi s'ar aduce și ori cine le-ar aplica nu va reuși nicicând să-i schimbe educația părintească, lipsită însă de temelie creștin. Mai bine renunță într'o formă oarecare la anumite capricii ale vieții, dar la creșterea și educarea copiilor nu se gândește. Cum să ne închipuim tânărul ajuns bărbat să aibă gust pentru creșterea copiilor când în casa părinților săi a trăit atât de liber și independent — de

capul lui — lipsit de griji, iar tinerețea și-a petrecut o în societăți dubioase cu femei pe cari le-a dorit numai pentru trupul lor precum și ele numai pentru banul lui.

Sunt atât de grozave și crude asemenea lucruri, dar sunt realități pe cari le trăim cu foarte puține excepții. Aceste fapte ar trebui mai mult ca orice să pună societatea în gardă când e vorba de îndreptarea tineretului pe făgașul cel bun. Ele sunt izvorul adevărat al tuturor nenorocirilor ce vin pe capul oamenilor, al familiilor și al neamului.

Este adevărat că sunt și familii în cari părinții se străduiesc cu multă trudă să dea copiilor lor o creștere și o educație familiară aleasă. De multe ori însă, deprinderile bune câștigate în familie se pierd prin legăturile cu alți copii rău crescuți, cari strică tot ce au clădit părinții. De aceea trebuie pornită o mișcare pe toată linia, o muncă generală a tuturor pe toate terenurile vieții sociale, atât a celor cari guvernează societatea cât și a celor cari cresc membrii societății. În rândul întâi în familie căci deprinderile familiare îi intră copilului în sânge și se resimt în întreaga lui viață. După cum zice și filosoful Platon: „Cum e începutul creșterii unui copil, așa va fi și viitorul său“. Deci dacă în familie copilul este neglijat, neinteresându-se nimeni direct de dezvoltarea și pregătirea lui sufletească și astfel ajunge în legătură cu alți copii la fel ca și el unde toate lucrurile rele și urâte auzite le învață ușor, păsește în băncile școlii cu acest prim bagaj moral. Dacă însă hrana familiară a fost cea adevărată, el ajunge fortificat cu deprinderi bune de acasă pe cari ceilalți copii răi și fără o creștere asemănătoare nu-l vor putea ușor influența. Pe acest prim fond, — bun sau rău — trebuie să clădească biserica și școala, cari nu pun o nouă temelie, ci zidesc mai departe. La urmă, când tânărul intră în societate, vine și statul cu legile lui spre a contribui într'o mai mică măsură la o îndreptare de moravuri.

Societatea așa cum este azi distruge familia, iar prin distrugerea acesteia se distruge pe sine. Trebuie deci o familie creștină în sânul societății, care să crească tinerele vlăstare în duh evanghelic, deoarece atunci și societatea lor va fi o societate creștină plină de forturi morale. Creșterea tineretului nu se poate face „fără fum de tămâie și fără psalm de rugă“. Viața societății, în general, e searbădă dacă nu stă sub ocrotirea cerului. Nu se poate aștepta nimic de la un popor care nu vrea să cunoască pe Dumnezeu. Ori se vede clar că pier neamurile cari părăsesc altarele, iar nerânduiala acolo se așează unde „frica de Dumnezeu devine poveste și mit pentru neștiutori“.

Un doctor scria odată într'o revistă medicală că „căsătoria este privită azi de cei mai mulți ca

o societate de asigurare, ca o întreprindere de local de petrecere și plăcere, ca un sanatoriu sau ca o afacere de bancă“...

„Grădina căsniciei este însă de-a sădi suflute noi, plante noi, mai frumoase, mai desăvârșite decât noi“. Mult adevăr grația acest doctor. Dar „femenismul“, care duce la ruină familia fără mijloc de salvare, este mai ascultat și mai trăit de lume, decât multe sfaturi înțelepte. Iar când căsătoria se găsește clădită pe asemenea temelii subrede și netencuite, cum poate fi creșterea și educarea copiilor? Cum pot părinții, lipsiți ei de o educațiune să dea educație copiilor lor? Întrebă vestitul poet și filosof german Goethe.

De aceea, părinți, gândiți-vă adânc asupra cuvintelor de mai sus ale apostolului din Tars ca să înțelegeți cât miez de adevăr cuprind ele. Căci viața noastră atunci va fi mai frumoasă și mai demnă de trăit când mai întâi va porni dela altar, iar centrul ei, inima noastră va fi mai plină de credință.

Budai Alexandru
licențiat în Teologie

Despre ce să predicăm?

În **Duminea înainte de Înălțarea Sf. Crucii**, 7 Septembrie 1941, să vorbim despre **iubirea lui Dumnezeu către lume**.

Mântuitorul a spus în repetite rânduri: „Eu și Tatăl meu *una* suntem“ (In. 10 v. 30); „Cine mă vede pe mine *vede* pe Cel ce m'a trimis pe mine“ (In. 12 v. 45) iar către Ap. Filip: „Celce m'a văzut pe mine: a văzut pe Tatăl. Nu crezi tu că eu în Tatăl sunt și că *Tatăl este întru mine?*“ (In. 14 v. 10). Porunca nouă, lăsată ucenicilor de către Mântuitorul, este aceea de *a se iubi* unii pe alții (In. 13 v. 34).

Sf. Apostol Ioan „ucenicul pe care-l iubea“ Mântuitorul (In. 19 v. 26), având darul de a privi mai adânc în cele dumnezeiești (I. Cor. 12 v. 8) ne spune că „*Dumnezeu este iubire*“ (I. In. 4 v. 8, 16). Aceasta înseamnă că atât ființa lui Dumnezeu cât și întreaga Lui activitate este *iubire*, care în afară se manifestă în *dăruire* și *atracție* spre Sine. Fără această definiție a lui Dumnezeu noi n'am avea o cunoștință clară despre Cel nevăzut (In. 1 v. 18). Abia după ce vom cunoaște natura și dovezile *iubirii Lui*, atunci îl vom putea cunoaște într'adevăr pe Dumnezeu.

Iubirea lui Dumnezeu este: adevărată și tare (nu călăuzită de socoteli omenești: Deut. 7 v. 7-8; 4 Imp. 13 v. 23); mare și bogată (Efes. 2 v. 4); vecinică (Ier. 31 v. 3); neschimbată (Is. 49 v. 15-16); neînstreinată (nimic nu o desparte de cel iubit:

Rom. 8 v. 37-39); plină de gingășie (Is. 49 v. 15) și nemeritată, (pentru că El ne-a iubit cel dintâiu: I. In. 4 v. 19).

Dovezile iubirii lui Dumnezeu le avem în: Crearea lumii și a omului, Providență (purtarea de grijă) și *Răscumpărare*.

Dumnezeu având existența dela Sine, nu are nevoie de nimic. El este singurul care totdeauna dă, niciodată nu primește. Singura cauză pentru acțiunea Lui în afară, adică *crearea lumii*, este a se căuta în *iubirea Lui*. În aceasta și constă iubirea că ea totdeauna tinde *a se da pe sine* și a da și altora din ceea ce are. Din prisosul iubirii Sale nemărginite Dumnezeu a creat lumea și tot din aceeași iubire nesfârșită dăruiește făpturei atâtea din bunătățile ființei Sale câte și pe care numai este în stare a și-le însuși creatura mărginită prin ființa ei.

Totul și orice existență se menține și se hrănește din izvorul și adâncurile nesfârșite ale iubirii Lui. Neîntrerupt și abundent se revarsă asupra creaturei darurile din această adâncime de daruri și bucurie, ca razele dela soare. Creatura doar primește și și însușește aceste daruri nescuate ale iubirii dumnezeiești prin iubirea reciprocă către Dumnezeu. Din iubirea lui Dumnezeu a provenit creatura, din iubirea Lui există și se menține și pentru iubirea către Dumnezeu este creată. El ține seama de paseri, de firul de iarbă, precum și de perii capului nostru (Mt. 6 v. 26, 28; 10 v. 30). Din belșugul iubirii Lui se hrănesc toate: munții, pământul, verdeața, dobitoacele și omul (Ps. 103). Întreaga viață se menține din neîncetata Lui iubire. Dumnezeu iubește creatura Sa așa cum omul își iubește lucrurile mâinilor sale. Acestea fi sunt scumpe omului nu prin ele însăși ci pentru că ele exprimă o parte sau alta a ființei sale interioare, spirituale, și prin aceasta ele devin parte a „eului“ omului, și oarecum o continuare a lui în afară. Dumnezeu iubește creatura în măsura în care ea, prin împărtășirea Dumnezeirei apare ca reflectarea în afară a perfecțiunilor lui Dumnezeu și ca descoperirea exterioară a slavei Lui interioare (II. Cor. 3 v. 18). Iubirea Lui conduce creatura către *scopul* ei: fericirea. Acela care a creat toate din iubire, întinde făpturei iubirea Sa ca o pârghie, pe care urcând ea ajunge la izvorul iubirii, la fericire.

Mai mult decât oricare făptură Dumnezeu *iubește pe om* (Mt. 5 v. 45; I. Tim. 2 v. 4) pe care l-au făcut mâinile Sale, după chipul și asemănarea Sa, și în fața căruia buzele Lui au suflat suflare de viață (Fac. 1 v. 26; 2 v. 7). Omul, deși mai micșorat decât îngerii după trup, totuși este chemat la o cinste și slavă cerească. De aceea Dumnezeu neconținut îl pomenește și cerce-

tează (Ps. 8 v. 5—6), și are grijă de el (Evr. 2 v. 16). Nici după căderea în păcat Dumnezeu nu l-a părăsit pre om ci i-a dat cele mai mari dovezi ale iubirei Sale părintești prin: *trimiterea* în lume a Unicului Său Fiu (In. 3 v. 16; I. In. 4 v. 9) *jertfirea* Lui pentru noi ceice fi eram vrăjmași (Rom. 5 v. 8, 10; I. In. 4 v. 9—10); *răscumpărarea* noastră de sub stăpânirea diavolului (Rom. 3 v. 24; I. Cor. 1 v. 30; Gal. 3 v. 13; Evr. 2 v. 14); *impăcarea* cu El (Rom. 5 v. 10); *iertarea* păcatelor (Ef. 1 v. 7; Col. 1 v. 14); *înfierea* noastră (In. 1 v. 12; Gal. 4 v. 5; I. In. 3 v. 1); *alegerea* și *chemarea* la mântuire (Rom. 8 v. 29; 9 v. 11); *ingrijirea* de noi (Evr. 13 v. 6; I. Petru 5 v. 7); *ferindu-ne* și *izbăvindu-ne* de rele (Ps. 36 v. 28; 126 v. 2); prin *binefacerile* vremelnice (Deut. 7 v. 13; 10 v. 18) și chiar prin *pedepsele* ce ni le dă (Deut. 8 v. 5; Iov 5 v. 17—18; Evr. 12 v. 5-9; Apoc. 3 v. 19). Dumnezeu ne iubește pe noi oamenii așa cum a iubit pe Fiul Său (In. 17 v. 23).

În Sf. Scriptură iubirea lui Dumnezeu către noi oamenii se aseamănă uneori cu iubirea: *tatălui către fiu* (Mt. 7 v. 9—11; Lc. 15 v. 20; Evr. 12 v. 6—9); *a mamei* către fiu (Is. 49 v. 15; 66 v. 13); *soțului* către soție (Is. 62 v. 5; Os. 2 v. 19—20) și *a vulturului* către pui (Eș. 19 v. 4; Deut. 32 v. 11). Iubirea lui Dumnezeu este însă mult mai mare decât cea a tatălui și mamei, pentru că El *nu ne uită* (Is. 49 v. 15) și *nu ne părăsește* niciodată (Evr. 13 v. 5).

Pilde ale iubirei lui Dumnezeu de oameni avem pe: Avraam (2 Par. 20 v. 7; Iac. 2 v. 23); Moise (Eș. 33 v. 11); David (F. Ap. 13 v. 22); Solomon (2 Imp. 12 v. 24; Neem. 13 v. 26) și Daniil (9 v. 23; 10 v. 11, 19).

Credincioșii au iubirea lui Dumnezeu revărsată în inimă prin Duhul Sfânt (Rom 5 v. 5) de aceea o știu și sunt încredințați de ea (I. In. 4 v. 16), rămân în ea (Iuda v. 21) și ea se face întrânșii izvorul iubirei lor către Dumnezeu și aproapele (I. In. 4 v. 19—20).

Să ne rugăm neîncetat ca iubirea lui Dumnezeu să fie deplină cu noi. Aceasta să fie dorința noastră de a petrece pururea în această iubire, fiindcă atunci ne facem părtași și de darul Domnului nostru Iisus Hristos, și de împărtășirea Sfântului Duh. (II. Cor. 13 v. 13).

Informațiuni

■ I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Bălan, împreună cu ceilalți Prea Sfințiți Episcopi din Ardeal, au luat laudabila hotărâre, de a pleca în Basarabia și Transnistria, pentru a duce acolo mângâiere și întărire duhovnicească. Prea Sfințitul nostru Episcop Andrei pleacă în ziua de Dumi-

necă 31 August a. c., însoțit de un grup de 10 preoți anunțați benevol, pentru a întreprinde această pilduitoare apostolie creștină.

E adânc grăitor și mișcător până la lacrimi acest gest de înfrățire în suferință și de apostolat pentru reînălțare.

Noi cari rămânem aci, însoțim pe Păstorul nostru și pe însoțitorii cu fierbinți rugăciuni către Atotputernicul Dumnezeu, pentru ca să facă să rodiască apostolia lor.

■ **Instalarea noului episcop al Caransebeșului.** Duminecă 24 August a. c. a avut loc într'un cadru solemn și înălțător, instalarea P. S. Veniamin Nistor, noul episcop al Caransebeșului.

La această solemnă festivitate au participat I. P. S. S. Mitropolitul Dr. Nicolae Bălan al Ardealului, P. P. S. S. L. L. Dr. Andrei Magieru al Aradului, Dr. Nicolae Popoviciu al Orăzii, Dr. Vasile Lăzărescu al Timișorii, Policarp Morușca al Românilor din America, precum și numeroși protopopi și preoți din întreg cuprinsul Banatului.

I. P. S. Mitropolit și ceilalți Prea Sfințiți Episcopi însoțitori, au fost întâmpinați și salutați în numele credincioșilor din Eparhia Caransebeșului, de către membrii consiliului eparhial local, în frunte cu părintele protopop R. Ancușa, Dr. N. Corneanu, prof. C. Vlad și alții.

În vederea aceleiași sărbători a sosit la Caransebeș și d-l general Radu Rosetti, Ministrul Educației Naționale, Cultelor și Artelor, însoțit de d-l general Dragalina și d-l I. Cioflec, inspector general școlar, fiind salutați în gară de autoritățile civile și militare, în frunte cu prefectul județului.

Inscăunarea propriu zisă a avut loc în catedrala din Caransebeș, în cadrul Sf. Liturghii slugită de un impresionant sobor de ierarhi și preoți, de față fiind și d-l Ministru Radu Rosetti și un mare număr de intelectuali din Banat.

Deasemenea, delegații foarte numeroase de săteni, în pitoreștile lor costume țărănești din Banat, au ținut să-și manifesteze omagiul și devotamentul lor față de noul Păstor, în care ei văd pe adevăratul conducător spiritual, chemat să înfrățească și să propovăduiască dreapta credință în frumosul nostru Banat. Dragostea și bucuria cu care și-au înconjurat pe noul Vlădică, adevăresc buna alegere ce a făcut-o congresul național bisericesc, când au încredințat conducerea Episcopiei Caransebeșului P. S. Episcop Veniamin.

Noi încreștând aci aceste lapidare rânduri de bucurie frățească, ne alăturăm glasului unanim al credincioșilor din Eparhia Caransebeșului și urăm noului ei Păstor un firesc: Intru mulți ani Stăpâne!

■ **Printr'un decret regal din 21 August a. c.** Dl general Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român și Comandantul suprem al Armatei, a fost înălțat la gradul de Mareșal al României și decorat cu ordinul „Mihai Viteazul” cl. I. Serviciile imense pe cari destoinicia și râvna generalului desrobitor de glie strămoșească, le-a adus și le aduce Țării și Tronului, pe câmpul de bătaie, sunt savurate zi de zi cu scumpătate de toți doritorii de bine ai scumpei noastre țări.

De aceea această binemeritată răsplătă ne-a înălțat și ne-a bucurat pe toți Românii de pretutindeni.

■ **Cu ocazia unui serviciu religios** oficiat de câțiva confesori militari în biserica din comuna Tatarcovka din Ucraina, în care nu se mai slugise de peste 20 ani, locuitorii de acolo au trimis prin Marele Stat Major al Armatei, următoarea scrisoare I. P. S. S. Patriarh al României:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne

După douăzeci de ani de necredință, de întunecare pentru tot ce era mântuirea suflătească pentru noi, ostașii României și ai Crucii ne-au redat pe Dumnezeu.

Așteptăm din partea Inalt Prea Sfinției Voaste toată grija păstorului care și-a regăsit turma, pentru a avea preoți și biserică.

Vă mulțumim Cucernice pentru tot ce Veși face pentru Noi și ingenunchem pentru blagoslovenie ortodoxă.

Ingenunchem și Vă surutăm dreapta.

— Bohaci Semen, Mațan Vladimin Ivan, Măzhoda Trofan, Havrilenco Vasile, Bordeini Pantilimon, Năzhoda Ștefan, Insko Andrei, Krisciak Maria.

31 Iulie 1941.

Tatarcova Ucraina.

Aceste inimoase rânduri cât și faptul că s'au botezat cu această ocaziune peste 50 de copii, ne dovedesc încăodată, că în Rusia sovietică slujitorii lui Anti-Christ n'au putut să scoată din suflăte credința în Dumnezeu, cu toate silniciile ce le întrebunțau.

■ **I. P. S. Nicodim, Patriarhul României,** în telegrama de felicitare adresată Dlui Mareșal Ion Antonescu, din prilejul înălțării Dsale la acest binemeritat grad, a făcut totodată cunoscut că, Consiliul Central Bisericesc și Arhiepiscopia Bucureștilor, subscrie la „Imprumutul Reintregirii” suma de 9.000.000 lei.

Iată un frumos și pilduitor exemplu de jertfă ce se cere a fi urmat.

(D. T.)

No. 4020/1941.

Comunicat

P. C. Părinți din jurul Schitului Sf. Gheorghe dela Isvorul Ferede (dealul Șiriei) sunt invitați să publice de pe amvon că Sf. Episcopie organizează misiuni religioase cu prilejul Hramului, 14 Sept. 1941, ziua Înălțării cinstitiei și de viață făcătoarei Cruci.

Programul misiunilor

14 Sept. dim. ora 7 formarea Procesiunii în comuna *Covăsinți*. Rugăciunea Sfintei Cruci.

Ora 7^{1/4} Plecarea procesiunii spre Ferede cu „*Dumul Cruci*” la 14 popasuri.

Ora 9. Sf. Liturghie la Schit cu predică.

Ora 11. Sfințirea Apei la izvor cu predică.

Ora 12. Taina Sf. Maslu cu predică.

Ora 14. Șezătoarea religioasă obștească cu cuvântările delegaților asoc. rel. „Oastea Domnului”.

Ora 16. Cuvânt de încheiere a misiunilor.

Ora 18. Rugăciune de mulțumire în sf. biserică din *Covăsinț*.

Nr. 4032/1941.

Concure

I.

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 30 de zile, pentru parohia *Cuvin I*, protopopiatul Arad, decretată vacantă de Consiliul Eparhial.

Venite:

1. Sesia parohială 32 jug. cad.
  2. Birul și stolele legale.
  3. Competința de lemne și de pășunat după sesiunea parohială.
  4. Locuință în natură, după evacuarea casei donată de Milan Orașcovici.
  5. Salarul dela Stat.
- Parohia este de clasa *primă*.

Nr. 4032/1941.

II.

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 30 zile, pentru parohia *Revetiș*, protopopiatul Buteni, decretată vacantă de Consiliul Eparhial.

Venite:

1. Sesiunea parohială 32 jug. cad.
  2. Stolele și birul legal.
  3. Una cânepiște.
  4. Casă parohială.
  5. Salarul dela Stat.
- Parohia este de clasa *două*.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad. Preoții numiți, vor achita impozitele după beneficiul prețesc din al lor.

Arad, la 20 August 1941.

† **Andrei**
Episcop.

Traian Cibian
consilier, referent eparhial.